

с. 9

Різдво – це коли ми згадуємо історію народження Ісуса

с. 11

Річ не в часі, а у вас

«Збирайте ж собі скарби на небі...» Матв. 6:20

Флешка

№ 1 (38)
2014

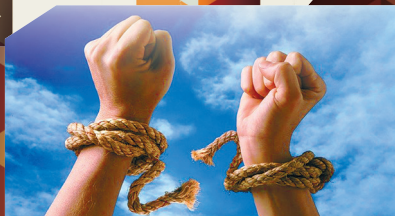
Молодіжна християнська газета

Тема номера:

с. 2 **Пам'ятай про головне!**

с. 14

Ви самотні? Це тимчасово!

с. 15

Я думав, що це моє життя...

Пам'ятай про головне!

Якщо запитати в молоді про мету їхнього життя, здебільшого можна почути у відповідь: стати успішним, створити власний бізнес, стати професіоналом своєї справи, зустріти людину своєї мрії, бути щасливим, виїхати за кордон, стати відомим і т. д. Це непогано, проте одразу хочу зосередити твою увагу на тому, що коли в житті немає головного, то це не можна назвати справжнім життям. У такому разі, навіть маючи чудову мету і досягаючи її, ти залишатимешся незадоволеним і відчуватимеш порожнечу в серці. Що я маю на увазі, говорячи про головне? Поясню трохи пізніше.

А поки що наведу приклади із життя деяких людей, які свого часу мали певну мету, досягли її, стали багатими, відомими і завдяки своїм перевагам, знанням, красі, славі вважалися героями свого часу. Однак, забувши про головне, вони... Але давай усе по черзі.

Джордж Істмен
обрав цілю свого
життя
фінансовий успіх

Тема номера

І він досяг його. В усьому світі можна знайти фототовари та оптичне обладнання виробництва компанії «Істмен-Кодак». Джордж Істмен був американцем скандинавського походження, якому спала на думку ідея: «Ви тільки натискаєте на кнопку, а решту робимо ми». Ця ідея зробила Істмена багатим. Чистий прибуток перевершував суму 370 млн. доларів. У його компанії працювало понад 120 тис. службовців. Він жив у великому котеджі, де налічувалося 30 кімнат. Його сніданки, обіди та вечері супроводжувалися звучанням органної музики, але Істмен не відчував себе щасливим.

Одного разу вранці після ділової зустрічі з партнерами він пішов у свою кімнату і написав такі слова: «Моя робота зроблена. Чого ще чекати?» Потім він узяв пістолет і вистрілив собі у скроню.

**Американська
кінозірка
Мерілін Монро**

5 серпня 1962 року всі газети світу сповістили про те, що ця красива і талановита актриса прийняла велику дозу наркотиків і померла. Її психіатр зламав двері її кімнати і знайшов на підлозі бездиханне тіло. В одній з газет її рідного міста із цього приводу було написано: «Мерілін Монро померла, довівши, що навіть із щотижневим доходом обсягом 10 тисяч доларів здоровий глузд купити не можна». Вона була красивою і відомою, але не отримувала задоволення від життя... ➤

**Владислав Галкін,
відомий актор**

За своє життя він встиг знятися в 40 фільмах. Найбільш відомі з них: «Ворошиловський стрілок», серіал «Далекобійники», «Спецназ», «Диверсант». 38-річний актор був знайдений мертвим у своїй квартирі. Експерти дійшли висновку, що причина смерті – отруєння алкоголем. У газетах писали: «Нагадаємо, останнім часом Галкін частенько випивав. Таким чином він намагався зняти стрес і забути всі ті проблеми, які в нього накопичилися».

**Поп-зірка
Брітні Спірс**

Вона завжди хотіла бути співачкою, мріяла про це ще з дитинства. Першими сходами до мети були виступи в церковних хорах у ранньому віці. Вона дуже прагнула стати знаменитою.

Професійно виступати почала, коли їй виповнилося 8 років. В 11 років вона отримує почесне місце в клубі Міккі Мауса. У 15 років їде до Нью-Йорка, де розпочинається її сольна кар'єра. Коли їй було 17 років, виходить її перший альбом Baby One More Time, який одразу ж стає популярним у всьому світі, преса називає її королевою тінейджерів, журнали друкують її фотографії на своїх обкладинках, телеканали і радіостанції безперервно крутять її пісні та кліпи. Альбом Брітні Спірс виходить на перше місце в продажі. Такого успіху ніхто не очікував. Мета досягнута! А потім...

Потім – розваги, два невдалих шлюби, наркотики, розгульне життя, психіатрична клініка, депресія, спроба самогубства... На сьогодні в співачки (принаймні так стверджують ЗМІ) спостерігається покращення в житті, але як там насправді, ніхто не знає...

Флешка

Знаменитий
півзахисник київського
«Динамо» і збірної СРСР
Іван Яремчук

Брав участь у двох чемпіонатах світу, виграв Кубок володарів кубків і закінчив кар'єру футболіста в 36 років. У нього було все. Людина досягла своєї мети. Відомий, багатий...

Він міг грати ще, якби в нього не з'явилося інше захоплення – казино. Ця пожадливість ледве не довела його до крайнощів. Іван програв усе, що міг: квартиру, машину... За 15 років Яремчук програв понад мільйон доларів! 2009 року, даючи інтерв'ю одній з київських газет, він сказав: «Казино, дівчата – і затагнуло...»

Можна було б називати ще багато імен. Усі ці люди, на перший погляд, досягли того, про що мріяли. Життя вдалося! Але потім раптом одні наклали на себе руки, інші стали на шлях аморальності, дехто підсів на наркотики чи алкоголь, у когось – кілька шлюбів, а хтось помер за загадкових обставин...

Що відбувається? Здавалося, мета досягнута, ти маєш успіх і славу, увесь світ біля твоїх ніг, а ти нещасливий, втратив смак до життя, не знаєш, що робити далі. Чому?

Ось і настав час сказати про головне.

Мудрий Соломон, досягнувши значних вершин у своєму житті, зробив два важливі висновки.

Перший висновок. Рекомендую прочитати весь уривок з книги Еклезіяста 2:3–17, а я процитую лише деякі слова: *«Та коли я звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, – й ось усе це марнота та ловлення вітру, і немає під сонцем нічого корисного!.. І життя я зненавидів, бо противний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, – бо все це марнота та ловлення вітру!..»* (вірші 11, 17). 📖

Життя, незважаючи на всі досягнення, може бути порожнім і марним. Чому? Відповідь проста: відсутність у ньому головного!

Про це говорить Соломон. Ось його **другий висновок**: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині» (Екл. 12:13). У російському перекладі: «Выслушаем сущность всего: бойся Бога и заповеди Его соблюдай, потому что в этом все для человека». Саме цього не вистачало всім вищезгаданим людям. Без

головного все в житті втрачає зміст, а порожнеча в серці заповнюється чим завгодно, тільки не тим, що йому насправді не вистачає.

Без віри в Бога і послуху Його заповідям життя, навіть якщо ви досягнете найзаповітніших цілей, втрачає сенс. Тому Соломон, будучи мудрою людиною, спираючись на власний досвід, дав цінну пораду молоді:

«Пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця...» (Екл. 12:1).

Юність – прекрасна пора, яка буває лише раз у житті. Пора мрій і підкорення вершин. Утім, досягаючи цілей, не забудь про головне – про свого Творця. Адже тільки Він надає смак життю людини і дарує почуття задоволення.

Пригадую свого вчителя з географії. Він був атеїстом. Майже на кожному уроці він висміював і принижував мене лише тому, що я вірив у Бога.

«Партія – це Бог. Вона дає людині все», – говорив він. Минув час.

Радянський Союз розпався. Люди були розгублені, не знаючи, як далі будувати своє життя.

Якось зустрів я свого учителя, і він мені сказав слова, які я не очікував від нього почути: «Те, на чому я будував своє життя, зазнало краху. А те, на чому будував ти, продовжує стояти досі». Минув ще деякий час, і я дізнався, що вчитель, який висміював мою дитячу віру в Бога, сам повірив у Його існування і прийняв як свого Творця та Спасителя. Коли я вкотре зустрівся з ним, він сказав мені: «Я прожив 70 років, і тільки тепер моє життя наповнене змістом і має цінність, оскільки в ньому присутній мій Господь і Спаситель».

Тож навіщо чекати 70-ти років, щоб зрозуміти що Бог, Творець Усесвіту і людського життя, є головним у ньому? Біблія стверджує: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Івана 5:12). Дехто сказав: «Ніхто не може повернутися в минуле і змінити свій старт. Але кожен може стартувати зараз і змінити свій фініш». Вибір за тобою! Стартуй!!!

Коли ти починаєш новий день, складаєш плани і виконуєш їх, ставиш перед собою цілі та йдеш до них, будуєш відносини чи приймаєш важливі рішення, пам'ятай про Головне, щоб не загубитися в лабіринтах життя.

Володимир Велечук, молодіжний пастор,
velechuk@mail.ru;
<http://vk.com/id171776050>

Глешка

1-е Коринтян, розділ 13 Різдвяна версія

Якщо я прикрашаю свій дім гілками ялини, гірляндами та свічками, але не зрозумів змісту Різдва, то я не більш ніж декоратор.

Якщо я з ранку до вечора проводжу час на кухні, готуючи торти, тістечка та інші частування, запрошую гостей до ідеально накрытого столу, але при цьому в моєму серці немає радості з приводу народження Ісуса, то я не більш ніж кухар.

Якщо я працюю в благодійних організаціях, відвідую будинки пристарілих і всі свої заощадження віддаю на благодійні цілі, але при цьому не люблю своєї сім'ї, то я не зрозумів суті любові.

Якщо я прикрашаю ялинку блискучими янголятами та зірочками, беру участь у святах і співаю в хорі, але не прийняв у своє серце Ісуса Христа, тоді я не усвідомив сенсу Різдва.

Любов спонукає перервати роботу на кухні, для того щоб обійняти дитину.

Любов допомагає призупинити прикрашання квартири, щоб поцілувати дружину.

Любов приязна, незважаючи на стрес і брак часу.

Любов не заздрить тому, що в когось красиво прикрашений дім.

Любов не кричить на дітей, коли вони заважають, навпаки, вона вдячна, що вони є.

Любов обдаровує не тільки тих, хто може щось дати у відповідь, а й тих, хто нічого не може подарувати.

Любов усе переносить, усьому довіряє, завжди надіється, усе перетерпить. Любов ніколи не минає.

Подарунки займуть своє місце на полицях, торти будуть з'їдені, різдвяна ялинка засохне. Проте дар Бога – Різдво Ісуса Христа – залишиться назавжди! ▶

Оригінальна версія

(1-е Коринтян 13:1-8)

Коли я говорю людськими й ангельськими мовами, але любові не маю, то став я дзвінкою міддю або гучним кимвалом.

І коли маю пророцтво, досягнув усі таємниці й повноту знання, коли маю повноту віри, так що гори переставляю, але любові не маю, – то я ніщо.

І коли я роздам усе своє майно, коли віддам своє тіло на спалення, але любові не маю, то жодної користі не матиму. Любов довго терпить, любов милосердна, не заздрить, любов не величається, не гордиться, не поводить ся непристойно, не шукає свого власного, не спалахує гнівом, не задумує лихого, не радіє з несправедливості, а радіє з істини; все переносить, усьому довіряє, завжди надіється, усе перетерпить.

Любов ніколи не минає. Хоч існують пророцтва, та припиняться; хоч є мови, та замовкнуть; хоч є знання, та зникне.

Істинний дух Різдва

Спостерігаючи
за подіями під час

Різдвяних свят, ми зауважуємо
домінування образу Санта-Клауса на тлі
самого винуватця торжества – Ісуса Христа.

Популярність Діда Мороза на пострадянському
просторі з атеїстичним минулим ще можна зрозуміти.
А от як пояснити те, що на християнському Заході Різдво
поступово перетворилося на культ Санта-Клауса?

Згідно з повідомленням російського видання Christian Today,
історії про Санта-Клауса заповнили екрани. А от знайти фільм, що
розкриває справжнє значення Різдва, не так і легко. Серед фільмів,
які увійшли в десятку найбільш касових різдвяних кінострічок, немає
жодного про Ісуса Христа. Складається враження, що багатьом вигідно
використовувати слово «Різдво», ігноруючи при цьому Самого Ісуса.

Такі факти мають об'єктивні причини.

Найбільш очевидна причина – комерція. Сьогодні Санта-Клаус – не
тільки казковий герой, але й своєрідний бренд. Його зображення можна
побачити скрізь: сувеніри та листівки продаються в усіх супермаркетах
і на новорічних ярмарках. Усе, що пов'язано із Санта-Клаусом,
користується величезним попитом у населення західних країн. Деякі
компанії напередодні Різдвяних свят отримують понад половину
річного прибутку.

Ще одна причина полягає в тому, що люди недооцінюють Ісуса
Христа. Для багатьох, а особливо для дітей, образ Санти більш
привабливий: це добрий дідусь із білою бородою, який
любить усіх дітлахів, але водночас дуже справедливий,
тому його подарунки – це нагорода за слухняність. До
того ж Санта переміщується на казкових снях.

Іронія полягає в тому, що Ісус за Своїм
характером і внутрішньою
привабливістю перевершує
будь-яку людину, ❶

а також будь-який вигаданий людьми образ. Більш люблячої Особистості, ніж Ісус, світ не знав і не знає. Біблія описує Його неосяжну любов як таку, що перевершує людське розуміння. Ісус любить дітей і просить, щоб їм не заважали приходити до Нього: «Пропустіть дітей, хай приходять до Мене, і не забороняйте їм, бо таким належить Царство Боже... Він обійняв їх і, поклавши на них руки, благословив» (Марка 10:14, 16).

Усе життя Ісуса Христа було сповнене реальних чудес, які робили знедолених людей по-справжньому щасливими. Подвиг Христа на Голгофі, турбота про друзів і молитви про ворогів доводять, що Він ні до кого не був байдужим і нікого не залишає в біді.

Великий образ Христа – це образ переможця усіх злих сил, які протистоять Богові. Ісус – не вигаданий персонаж. Він став найбільшим даром Небес для грішного світу. Навіть такий вкрай суб'єктивний критик християнства, як письменник XIX століття Ернест Ренан, писав про особистість Ісуса так: «Які б не були несподіванки, що їх готує нам майбутнє, Ісуса ніхто не перевершить... і в усі часи всі будуть проголошувати, що серед синів людських ніколи не народжувалося більш величного, ніж Ісус».

На жаль, Ісуса, Котрий пропонує Свої благословення нужденному людству, поступово відсунули в тінь, а на перший план вийшов неіснуючий Санта-Клаус з безліччю привабливих подарунків. Істинний дух Різдва майже повністю втрачений, свято набуло світських рис. Однак Святе Письмо говорить: «...Бог надзвичайно звеличив Його та дав Йому Ім'я, що вище всякого іншого імені, аби перед Ім'ям Ісуса поклонилося кожне коліно – і піднебесних, і земних...» (Филп. 2:9, 10), «...бо під небом нема іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися!» (Дії 4:12).

Істинний дух Різдва – це коли ми згадуємо у своїй сім'ї історію народження Немовляти Ісуса, відкриваємо особистість і характер Христа дорослим і дітям, намагаємося осмислити той дар, який Він приніс на нашу Землю. Різдво – це передусім духовне свято, здатне збагатити наші душі. Це перевага для кожної людини і кожної сім'ї. Поверніть Ісуса у свої родини!

Розповідь кухонного годинника

Тік-так. Тік... Здоровенькі були! Мене звуть Кухонний Годинник. Дуже приємно поговорити з вами. Тільки не думайте, що це якийсь жарт. Що ж, ви – людина серйозна, казочки всілякі читати не будете. Обіцяю не забирати у вас багато часу. Хто-хто, а я знаю йому ціну. І розповіді збираюся не казочку, а реальну життєву історію.

Починалося все так: якось у дні моєї молодості в мій рідний магазин прийшла молода пара. Вибирали довго. У мені їх привабили оригінальність і якість. Купили. Незважаючи на шелест обгорткового паперу, який весь час силкувався вислизнути з рук недосвідченої продавчині, вдалося розчути фразу: «От Вовчик і Оленка зрадіють! Хороший ми їм подаруночок весільний...» Потім почало шелестіти надто гучно. Але суть розмови зрозуміла.

На весіллі було шумно. Перебуваючи в коробці, звичайно, нічого цікавого не побачив. Зате побажань, напевно, зі сто наговорили. І музика була гарна.

Потім пам'ятаю момент, коли мене розпаковували. Вони були такими милими – ці Вовчик і Оленка. Так зраділи, побачивши мене. «Милий, милий, це для кухні, так?» – це було сказано так швидко, що відразу стало зрозуміло: господиня моя – щебетуха першокласна. І добра дуже.

Якийсь час їх не було видно. Поїхали в цей... ну, медовий місяць, здається. Повернулися ще щасливішими. Люблю згадувати ті дні. Хоч і почалися будні, вона щойно з роботи – відразу до мене, на кухню. Метушиться, готується: усе для нього, коханого. І салатик, і котлетки. Жарт, чи що: вечеря при свічках намічається.

Тік-так. Дзвінок. За кілька хвилин – знову вона. З букетом. Ох, любі мої!

Тільки якось почало мені здаватися: начебто господиня і переїдати не

переїдає, а животик росте. Пізніше все прояснилося: дитинку чекають, кажуть. Імена вибирали – задоволені такі, радісні.

Ось вам і тік-так: Єгорці вже 5 місяців. Тільки змінилося щось. Вона така забігана, покрикує на Вовчика свого. А іноді починає й моралі читати. Про зарплату. Він завжди після цих розмов такий похмурий. Щось, здається, не так.

Тік-так. Як усе змінюється. Карапузові завтра вже 6 років. Вибирають школу. Соромно мені за Оленку: ці її «я ж тобі казала» до добра не доведуть. Приходить господар дедалі похмуріший і похмуріший.

Ну і він, звичайно, здав. Куди поділися букетики, «ось тобі шоколадка, кохана»? Анічогісінько. Вона вчора таку вечерю приготувала, а він... Ох, думав, не витримаю і зламаюся. Він з'їв усе і навіть спасибі не сказав – помчав дивитися футбольний матч або щось інше.

Страшно мені. Вчора тут, зі мною по сусідству, радіо увімкнули. Передача йшла: щось про юридичні консультації (якось так, дуже розумно, пам'ятаю). Так там про розлучення говорили. Не хочеться мені опинитися серед інших речей, які будуть ділити.

Дивні вони – ці лю... Ой, та ви ж люди! Вибачте, звичайно. Просто я багато чого не розумію. Чому ви перестаете цінувати одне одного? Витрачаєте час на дріб'язкові сварки, через які потім плачете, грюкаєте дверима або просто (здається, це найстрашніше) дуєтеся одне на одного? Життя йде, а ви не використовуєте стількох можливостей виявити свою прихильність. Чи вам здається, що ніжності там всілякі серйозним людям не до лиця? Кажете: старіємо і змінюємося. Вірите, що вся річ у часі. Тільки неправда це. Річ не в часі, а у вас.

Перепрошую, якщо узагальнюю. Це – як крик душі, по-вашому. Це мій найгучніший в житті тік-так... Шкода мені просто моїх Вовчика й Оленку. А їхній Єгорка! Любить своїх батьків – немає слів. Тільки не знає, як вони вміють любити одне одного. А любили ж. Хто-хто, а я знаю.

Бракує їм чогось. Як же це? Мудрості, здається. Так казав мій досвідчений дід – старовинний сервантний годинник. На моє запитання: «А звідки її можна взяти?» – відповідав: «Просити в Бога треба». Просто його господарі були люди віруючі. Читали Священну Книгу Біблію. Щодня читали. І просили цієї самої мудрості. Допомогало ж! Жили душа в душу. Ну, були, звичайно, випадки. Як дід казав: «Усі не без гріха». Та в них було правило: з тягарем образи не лягати спати. Вміли миритися. От би і моїм повчитися.

Ще раз прошу: пробачте, якщо в мене склалося неправильне уявлення про людей. Може, мої – виняток? Треба буде поговорити з вашими кухонними годинниками. Нехай розкажуть мені свою історію. Помилатися не хочеться. Адже ми – такі створіння: любимо точність.

Анна Макачук
Глешка

Газована вода та звичайна: обирай краще!

Корисності

Щодня люди випивають сотні тисяч літрів солодкої газованої води. Ці напої так добре розрекламовані, що людина віддає перевагу їм, а не звичайній воді. Проте вживання їх призводить до виникнення певних проблем.

Що відбувається?

Після того як ти випиваєш 100 г солодкої газованої води, через 20 хвилин збільшується рівень цукру в крові, а печінка перетворює його на жир. Через 40 хвилин розширюються зіниці, підвищується артеріальний тиск, зникає сонливість. Через 45 хвилин унаслідок підвищення рівня дофаміну активізується центр задоволення в головному мозку.

Що страждає?

Зуби: хімічні речовини та цукор руйнують зубну емаль. На яснах утворюються абсцеси. **Серце:** підсолоджувач або сироп збільшують ризик виникнення цукрового діабету та проблем із серцем. **Нирки:** фосфорна кислота в солодкій газованій воді призводить до утворення каменів у нирках і розвитку інших захворювань нирок.

Що виникає?

Астма: консерванти, додані в содову, значно знижують рівень магнію в організмі, внаслідок чого може розвинутися астма та екзема. **Остеопороз:** за великого вмісту в газованій воді фосфорної кислоти кістки стають крихкими. **Цукровий діабет:** у тих, хто вживає газовані напої, ризик розвитку цукрового діабету збільшується на 80%. **Ожиріння:** якщо ти часто п'єш солодку газовану воду, ризик розвитку ожиріння зростає в 1,6 рази.

Який висновок?

Ми дішли висновку, що найбільш корисна, необхідна та смачна рідина для угамування спраги – це вода. Проста, позбавлена смаку та безбарвна вода. А солодка газована вода негативно впливає на наш організм, влаштований так, що для його підтримки потрібне правильне «паливо». Вода створена Богом, газована вода – людиною. Обирай краще!

www.hopesite.info

ВИ САМОТНІ? ЦЕ ТИМЧАСОВО!

Почуття самотності в якийсь момент огортає кожну людину. Причини можуть бути різними: переїзд в інше місто, звільнення з роботи, розставання з коханою людиною, відсутність взаєморозуміння в сім'ї... Як зробити так, щоб самотність відступила і ти знову радів життю? Головне – не впадай у відчай, адже пригнічений стан шкодить твоєму здоров'ю. Спробуй взяти себе в руки. Допомогти в цьому може, наприклад... прибирання квартири. Так-так, не смійся! Навіть просте прибирання може заспокоїти, розслабити, прогнати нав'язливі думки. Якщо ти назавжди розлучився з найкращим другом, подругою чи близькою тобі людиною, слід розлуки назавжди залишиться у твоєму серці, оскільки люди дуже часто живуть спогадами: де і з ким проводили час, слухали музику, ходили в кіно. Втішити тебе та підтримати в будь-якій ситуації можуть батьки. Приїжджай до них на вихідні або частіше приходь у гості, тебе вислухають, дадуть корисні поради. У деяких випадках самотність може піти тобі на користь. Спробуй зайнятися якоюсь творчістю, відкрий у собі нові таланти. Побачиш, у тебе й думки з'являться інші! Головне – не втрачати віри, а йти до мети. Спробуй знайти роботу до душі, у тебе з'являться і нові знайомства. Частіше виходь на прогулянки – так побачиш щось нове і можеш зустріти цікаву людину. Тебе може надихнути навіть якесь виробництво, куплена в магазині, відвідування бібліотеки або виставки. Займайся спортом, виїжджай на природу, зроби в квартирі косметичний ремонт, розстав по-іншому меблі і т. д. Збагачай свій внутрішній світ, спілкуйся з Богом. Почуття самотності почне поступово відступати, адже ти ставатимеш сильнішим і впевненішим. Забудь про самотність і живи повноцінним життям!

Оксана Томаляк

Я думав, що це моє життя...

Мій досвід

Мене звуть Юрій. Я хочу розповісти про те, яке нескінченне зло приносять наркотики в життя людини. Я колишній наркоман з п'ятнадцятирічним стажем опіумної залежності. Та, незважаючи на вельми трагічну долю, я щасливий, що досі живий і пізнав Бога.

«Щасливе» дитинство

Я народився 1975 року у Вінниці. Ріс без батька, весь свій час проводив на вулиці в компанії друзів. Курити почав у п'ятому класі. Як казав Аркадій Райкін, пити, курити і говорити я навчився одночасно. Унаслідок цього мав неодноразові догани і перебував на обліку в дитячій кімнаті міліції. Мені було 14 років, коли ми з другом обікрали магазин. Так я заробив свою першу судимість.

Уже тоді я почав колотися широкою (ацетилований опій). Для мене це було круто. І коли директор школи на лінійці при всіх учнях називав мене злодієм, наркоманом і говорив, що за мною в'язниця плаче, мені не було соромно, швидше, навпаки, я цим пишався. Як і всі наркомани-початківці, я почав з коноплі. Чоловік моєї старшої сестри був наркоманом, тому проблем з тим, щоб покурити коноплі, у мене не було. Одного разу в пивній я познайомився з чоловіком, який хотів продати повний целофановий пакет коноплі.

Напевно, він десь знайшов його, оскільки віддав мені практично за дарма – за пляшку вина. Це був 1988 рік. Продавати наркотики в ті часи вважалося принизливим, тому будь-хто з моїх знайомих знав, що в мене можна попросити покурити і я не відмовлю. Я став популярним серед друзів, як Майкл Джексон. Моя мати йшла на роботу о сьомій годині ранку, а поверталася зазвичай о шостій вечора. Цілий день трикімнатна квартира була в моїй волі. До мене приходили друзі, і ми разом накурювалися коноплі, грали в карти, випивали, займалися сексом з легкодоступними дівчатами з найближчих шкіл (унаслідок чого потім багато моїх товаришів лікувалися від венеричних хвороб, оскільки купити презервативи вдавалося не завжди). Коли мені все це набридало, я заявляв, що йду в школу, і всі були змушені йти.

«Зразковий» учень

У школу, яка була в моєму дворі, я зазвичай ходив на четвертий або п'ятий урок, у домашніх капцях і зі шкіряною папкою замість портфеля, висловлюючи в такий спосіб протест проти всіх існуючих на той момент шкільних правил. Я міг прийти в школу з гітарою і на уроці музики з останньої парти виконувати куплети сумнівного ▶

змісту. Або накурити коноплею трьох-чотирьох осіб з класу, які були не проти, і розповідати на уроці анекдоти, тим самим викликаючи істеричний регіт. Звичайно, в ці дні уроки зривалися. Також іноді я міг у п'яному вигляді прямо в класі побити однокласника, намагаючись «встановити справедливість». Річ у тім, що вже в шостому класі я важив 84 кг і міг побити не тільки однокласника, а іноді навіть і деяких учителів чоловічої статі.

До ручки

Пізніше я почав вживати таблетки (транквілізатори, снодійні тощо), а вже потім – колотися маком. У 15 років я ледь не помер від передозування. Лікарі констатували клінічну смерть. Рівно через рік – знову передозування і знову реанімація. Моя мати неодноразово намагалася із цим боротися. Кілька разів вона віддавала мене в спеціалізовану клініку, але допомагало це максимум на два місяці.

1994 року мене двічі брали під арешт за наркотики, але відпускали з підпискою про невиїзд. У 1995 році я в бійці вдарив людину ножом. Слава Богу, вона залишилася живою. Але і це мене не зупинило. 1997 року мене посадили у в'язницю за черговий злочин, але дали 3 роки умовно і звільнили із залу

суду. Я знову почав колотися. Заколювався я, як кажуть, до ручки. У мене гнили ноги і руки...

«Як тривога...»

1999 року мене посадили знову, але цього разу я вже поїхав на зону. Однак навіть будучи на зоні, я не розлучався з наркотиками. Звільнився в 2002 році. До того часу моя сестра, яка була наркоманкою з таким самим стажем, покаялася і прийшла до Бога.

Не можу сказати, що за весь час моїх поневірянь я жодного разу не просив Бога про допомогу. Скажу навіть більше: я отримував її постійно. Тільки все в мене виходило, як у прислів'ї: «Як тривога – то до Бога». Особливо це відчувалося, коли я потрапляв до міліції. Я дуже не хотів сидіти у в'язниці й просив у Бога допомоги. І Він щоразу давав мені можливість одуматися (із шести судимостей я тільки двічі був на зоні). Та я вперто не хотів залежати від Господа.

Інвалідність

Якщо до 27 років я коловся тільки опієм, то потім дізнався рецепт іншої отрути. Це були звичайні капсули, куплені в аптеці. Саме це і відіграло вирішальну роль у трагедії мого життя.

2004 року, коли мене знову посадили за крадіжку, я одного разу прокинувся і відчув, що мені стало важко говорити і пересуватися. Мене перевели

зі звичайної камери до лікарняної. Тюремні лікарі думали, що в мене інсульт, бо почала відмовляти переважно ліва сторона. У такому стані мене етапували в колонію під Вінницею. Там, у зонівській лікарні, мені дали другу групу інвалідності й відправили в інвалідну колонію, розташовану неподалік від Кривого Рогу.

Знайомство з Ним

Незважаючи на те що фізично мені ставало все гірше, я не звертав на це уваги, бо в цей час Бог якимсь дивним чином увійшов у моє життя. Він послав мені двох людей – Вадима та Івана, які подарували мені Біблію і щодня розповідали про Бога. Спочатку я виявляв швидше спортивний інтерес до вивчення Біблії, тому, маючи загальне уявлення про Писання, намагався сперечатися. Та чим більше я сперечався, тим більше переконувався в тому, що нічого не знаю. У мене з'явився здоровий інтерес, і я прочитав Біблію повністю. Тоді саме я і побачив себе збоку...

Озираючись назад, я намагаюся зрозуміти, як мені вдалося залишитися серед живих. Адже я три рази помирав від передозування, і два з них мене відкачували в реанімації. Третій раз мене відкачав друг. Я сам за весь час відкачав чоловік десять наркоманів. І це не так, як вчать на медичних курсах. А коли навколо паніка, на підлозі лежить напівтруп і ти намагаєшся засунути йому в рот сталеву ложку, бо він заковтує язик і передсмертні

судоми зводять його щелепу. У той момент ти не думаєш, що в нього сині губи і тіло вкривається трупними плямами. Ти знаєш, що це жива людина, яку треба врятувати, відчайдушно і ритмічно тиснеш їй на груди або вдихаєш у її рот повітря. І навіть якщо ти бачиш тільки білки очей, зіниці яких закотилися і їх не видно, – доки в неї є хоч слабкий пульс, ти все одно намагаєшся врятувати її. Тому що в неї теж є рідні, які можуть не пережити її смерті.

Можливо, Бог і визволив мене від смерті тому, що я, навіть будучи наркоманом, намагався залишатися людиною, тоді як іншим простіше було загорнути приреченого на смерть від передозування наркомана в покривало і винести на смітник. Чи посадити в під'їзді й покласти йому в руки шприц, щоб міліція не порушувала кримінальної справи на господаря квартири, у якій помер цей наркоман.

Щоб колотися, мені доводилося красти, до того ж я не гребував нічим. Улітку можна було самому красти мак на сільських городах. Але й там я теж доходив до межі. Іноді потрапляв на засідки місцевих загонів з боротьби проти наркоманії, до складу яких входили винятково власники тих самих городів, але я тікав. Над головою гриміли постріли, а з боків свистів шріт. Будь-який наркоман знає, що краще потрапити до рук міліції, ніж під самосуд місцевих селян. Б'ють дружно, натовпом, руками, ногами, арматурами, трубами, держакми від

лопат. Забивають до напівсмерті і викликають дільничного. Той у свою чергу викликає швидку, і якщо ти ще живий, то тебе забирають до лікарні. Після одужання (якщо, звичайно, ти не залишився інвалідом), у тебе зникає будь-яке бажання лазити вночі по чужихгородах.

Зупинка

Я думав, що це моє життя і я маю право робити з ним усе, що захочу. Я не думав ні про рідних, ні про матір, яка ночами не спала, усе чекала, що я повернуся додому. І вірила мені щоразу, коли я збирався кинути наркотики. Про якого Бога ви говорите? Я, як і всі наркомани, був егоїстом до самих кісток. І я, напевно, так би й помер від зараження крові або від передозування, якби у 2004 році не став інвалідом.

Іноді таких, як я, можна зупинити тільки обухом, і Господь дав мені це зрозуміти. Він і раніше попереджав мене різними способами. У 1994 році мені ледь не відрізали ногу, оскільки я почав колотися в пах і в мене пішло нагноєння, нога стала товща, ніж тулуб. Було три операції, ногу розрізали від коліна до паху, але врятували. Тоді був шанс кинути наркотики, створити сім'ю, але я ним не скористався...

У цьому свідченні я не можу розповісти про все, що я коїв у тому своєму житті. Щодня я робив учинки, яким немає виправдання. Я усвідомив, що далі так жити не можна. Переважну частину

свого життя я провів, вживаючи наркотики, і мені було дуже нелегко відмовитися від них. Весь цей час я не переставав читати Біблію, і мені відкривалися нові й нові істини. Не помилився той, хто сказав: «Тільки нерозумний може сказати: я читав Біблію, а розумний скаже: я читаю Біблію».

Мій вибір

І все-таки я зробив свій вибір – відмовився від наркотиків, алкоголю і сигарет. І це був тільки початок, я змінювався зсередини і здивувався, коли змінилося ставлення до мене зовні. Мені стало легше жити, я усвідомив, що значно приємніше віддавати від усього серця, ніж приймати. До того часу я вже не міг самотійно пересуватися, мене возили на інвалідному візку. Не можу сказати, що я був зовсім не спроможний, та я лінувався. І ось одного разу літньої ночі було дуже жарко, я не спав. Раптом я відчув величезне бажання встати і пройтися. Це було не просто бажання: я точно знав, що зможу це зробити. Я встав і пішов! Близько години я самотійно ходив, молився Богу і дякував Йому за це чудо. І хоча через три дні мені знову стало гірше, я радий, що Господь показав мені, як я можу бути зцілений. І це було не єдине втручання Всевишнього. Я вже був одного разу зцілений від епілепсії, що розвинулася через великі дози наркотиків. Найголовніше, що Ісус Христос зцілив мою душу! Незважаючи

на те що я інвалід першої групи і в мене порушена мова і координація рухів, я дякую Господу за моє спасіння. Мені встановили діагноз: «Хвороба Паркінсона токсичного генезу».

Егоїзм

Я хочу звернутися до людей, які ще не знають Бога. Можливо, ви не страждаєте від наркоманії або алкоголізму та не робите поганих учинків. Та якщо сьогодні ви живете тільки для себе, ви нічим не кращі за будь-якого наркомана, тому що ви – егоїст! Когось із великих філософів учні запитали про служіння. Він відповів: «Як ви можете служити Богові, якщо людям служити не вмієте?» Я вважаю, що саме егоїзм

призводить до спотвореного сприйняття світу. Саме егоїзм передусім змушує наркомана красти (навіть у рідних і близьких йому людей), а вже потім фізична ломка і т. д. Саме егоїзм робить людину черстою і байдужою до прохань своїх родичів. І саме егоїзм спонукає до того, щоб вперше спробувати наркотики. На той момент людина не замислюється про наслідки для себе самої та оточуючих людей, а думає тільки про задоволення для свого тіла. Цим свідченням я хочу сказати всім читачам: аналізуйте свою поведінку і думайте про наслідки своїх учинків. Тому що наслідки вживання наркотиків – ЖАХЛИВИ!

Юрій Прокопенко

Небезпечна квітка

Одного разу, прогулюючись лісом, я побачив за деревами щось яскраво-червоного кольору. Із цікавості я пішов у той бік. Вийшовши на галявину, я побачив дуже красиву квітку. Вона росла на купині, оточеній невеликим болітцем. «Не дивно, що її ніхто ще не зірвав!» – подумав я, розмірковуючи над тим, як до неї дістатися.

Обійшовши навколо, я врешті-решт знайшов майже сухе місце. Однак, ступивши на купину, я вже за мить борсався у воді. Не встигнувши зрозуміти, що сталося, я опинився по коліна в болоті. Я намагався видертися, але чим більше рухався, тим сильніше мене затягувала трясовина. Я гарячково хапався за траву, але вона залишалася в мене в руках. До того моменту я занурився вже по пояс.

Те, що відбувалося, здавалося мені страшним сном, від якого хотілося якомога швидше звільнитися. Намагаючись врятуватися, я спробував дотягнутися до купини, чіплявся нігтями за землю, за коріння... Та мої рухи лише погіршували ситуацію. Невдовзі я був у болоті вже по плечі, мені стало важко ворухити руками. За кілька секунд, уже випльовуючи з рота бруд, я витягнув голову вгору, щоб зробити ще один, можливо, останній вдих...

Піднявши очі до неба, я побачив Христа, Котрий протягує мені руку допомоги. Напевно, Він був там із самого початку, але я, намагаючись врятуватися самотійно, не звертав на Нього уваги. «Спаси мене!» – вирвалося з моїх грудей. Він умить схопив мене за руку, і раптом...

Я стояв на суші поруч із моїм Спасителем, чистий, зовсім не заплямований брудом. Ні, це був не сон, це була мить мого спасіння! Я не знав, як Йому дякувати, мої уста не могли висловити почуття, яке переповнювало моє серце. Він усе розумів, Його добра усмішка і спокійний погляд запевняли мене в цьому. Тієї миті я точно зрозумів: якою б гарною не була квітка, я не хочу заради неї загрузнути в гріхах.

ГОЛОВНИЙ БАНКІР

У дитинстві мама розповідала мені про те, що в кожній людині всередині є свій банк емоцій. Коли ми робимо добро людині, то кладемо в нього монетку. Коли чинимо зло, то беремо кредит. Багатьом з нас живеться нелегко. У нас із самого дитинства брали кредит за кредитом і рідко погашали. Похвалили в дитинстві за вдалий виріб своїми руками – і монеток 20 у тебе в банку; сказали, що малюнок жахливий, – мінус 30 монет. Виграв футбольний матч або переміг на олімпіаді в школі – розбагатів на 500 монет. Часті сварки в сім'ї – стабільний мінус у банку щодня. Переїзд або зрада найкращого друга – мінус 10 000. А розлучення батьків – це взагалі крах!

Отже, до 16 років ми вже банкрути. А в житті в нас починається період пошуку другої половинки. Ми думаємо, що коли знайдемо свою людину, то будемо абсолютно щасливі, кредит буде повністю виплачений. Звичайно, наші кохані своєю турботою та любов'ю можуть погасити багато, але далеко не все, тому що життєві трагедії збанкрутили нас значно сильніше. І навіть якщо наші кривдники попросять вибачення, а батьки, усвідомивши свою неправоту, спробують надолужити втрачене, усього не повернути.

Можна, звичайно, спробувати забути про кредит, замкнутися в собі або з головою зануритися в роботу чи розваги, проте ситуація стане катастрофічною. Як же нам тоді жити?

Хочеш завжди бути в плюсі? Pozнайомся з Ісусом. Він – Головний Банкір найвпливовішого і найстабільнішого банку. Він володіє всіма монетами Землі. Але в Його очах саме ти – найбільша цінність, дорожча за золото, платину і діаманти! Він помер за тебе, щоб ти міг бути щасливим.

Ісус із задоволенням дасть тобі все необхідне, і навіть більше, ніж ти мріяв. Одного разу Він сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10). Ти будеш жити щасливим і наповненим змістом життям. Я хочу дружити з таким Банкіром, а ти?

Олександр Полонка

Ночь

Как только разжались объятья,
Девчонка вскочила с травы,
Смущенно поправила платье
И встала под сенью листья.

Чуть брезжил предутренний свет,
Девчонка губу закусил,
Потом еле слышно спросила:
— Ты муж мне теперь или нет?

Весь лес в напряжении ждал,
Застыли ромашка и мята,
Но парень в ответ промолчал
И только вздохнул виновато...

Видать, не поверил сейчас
Он чистым лучам ее глаз.
Ну чем ей, наивной, помочь
В такую вот горькую ночь?!

Эх, знать бы ей, чутая душой,
Что в гордости, может, и сила,
Что строгость еще ни одной
Девчонке не повредила.

И может, все вышло не так бы,
Случись эта ночь после свадьбы.

Эдуард Асадов

Надія

КОНТАКТ-ЦЕНТР
www.contact-hope.com

- Інформаційна підтримка з питань сім'ї, здорового способу життя та духовного розвитку
- Вивчення Біблії заочно та через інтернет
- Консультація священнослужителя
- Молитовна підтримка

Зв'яжіться з нами будь-яким зручним для вас способом:

 Телефон в Україні:

0 (800) 50 157 80 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів України)

+38 066 707 000 5

+38 098 707 000 5

+38 093 50 157 80

 Телефон в Росії:

8 (800) 100 18 44 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів Росії)

[contact-hope](http://contact-hope.com)

info@contact-hope.com

Тест **Вихід зі складних** **життєвих ситуацій**

Люди по-різному знаходять вихід зі складних життєвих ситуацій. Одні миряться з проблемами, неприємностями, пристосовуються до них, погоджуються плисти за течією. Інші проклинають долю, емоційно розряджаються і, врешті-решт, також заспокоюються, фактично, не вирішуючи ніяких проблем. Треті замикаються в собі й намагаються «не бачити» проблем. Четверті чинять ще якимось інакше. Цей тест дозволить виявити характерний для тебе спосіб вирішення життєвих проблем. До кожного питання тесту необхідно вибрати один з можливих варіантів відповіді. ❶

1. Чи розповідаєш ти іншим людям про свої проблеми та неприємності?

- а) Ні, бо вважаю, що це не допоможе.
- б) Так, якщо для цього є достойний співрозмовник.
- в) Не завжди, оскільки іншим разом самому важко думати про них, не те що розповідати іншим.

2. Наскільки важко ти переживаєш неприємності?

- а) Завжди і дуже важко.
- б) Це залежить від обставин.
- в) Намагаюся терпіти і не сумніваюся, що будь-якій неприємності, врешті-решт, настане кінець.

3. Якщо ти не вживаєш спиртного, то пропусти це запитання і переходи до наступного. Якщо вживаєш спиртні напої, то з якої причини?

- а) Для того щоб «втопити» у вині свої проблеми.
- б) Для того щоб якось відволіктися від них.
- в) Просто так, мені подобається час від часу бути напідпитку і почувати себе вільніше.

4. Що ти робиш, якщо щось глибоко ранить тебе?

- а) Дозволю собі розслабитися і робити те, що давно собі не дозволяв.
- б) Іду в гості до друзів.
- в) Сиджу вдома і жалію самого себе.

5. Коли близька людина ображає тебе, то ти:

- а) не думаєш про пережите нещастя;
- б) боїшся, що ця хвилина занадто швидко мине;
- в) не забуваєш про те, що в житті є чимало неприємного.

6. У хвилину щастя ти:

- а) не думаєш про пережите нещастя;
- б) боїшся, що ця хвилина занадто швидко мине;
- в) не забуваєш про те, що в житті є чимало неприємного.

7. Що ти думаєш про психіатрів?

- а) Мені б не хотілося стати їхнім пацієнтом.
- б) Багатьом людям вони могли б реально допомогти.
- в) Людина сама, без психіатра, повинна допомагати собі.

8. Як ти вважаєш, ти везуча людина?

- а) По-різному буває.
- б) Просто притягує до себе нещастя.
- в) Не скаржуся.

9. Про що ти думаєш після сварки з коханою людиною, коли твій гнів уже вщухає?

- а) Про те приємне, що у нас було в минулому.
- б) Мрію таємно їй помститися.
- в) Думаю про те, скільки вже від нього (неї) витерпів.

Ключ для підрахунку балів

Обрана відповідь	Порядковий номер запитання								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
а	3	4	5	0	3	1	4	5	1
б	1	0	3	2	0	3	2	2	2
в	2	2	1	4	1	5	3	1	3

Від 7 до 15 – ти легко миришся з неприємностями, правильно оцінюючи те, що відбулося, і зберігаючи душевну рівновагу.

Від 16 до 26 – ти не завжди з гідністю витримуєш неприємності у своєму житті. Часто в разі виникнення проблем ти зриваєшся, засмучуєшся і засмучуєш інших.

Від 27 до 36 – ти не можеш нормально переживати неприємності і зазвичай реагуєш на них неадекватно.

У будь-якому разі пам'ятай: Бог поруч з тобою за будь-яких обставин, і від тебе залежить, чи дозволиш ти Йому допомогти тобі вийти з неприємної ситуації. Не поспішай нервувати, зриватися, просто помолися, попроси в Нього допомоги, і з вірою – вперед підкорювати вершини!

Дивіться на телеканалі «Надія»

вівторок 21:00

субота 18:30

ІНША СТОРОНА

інтерв'ю з успішними людьми про іншу сторону їхнього життя

Шукайте ТК «Надія» у кабельних мережах, Інтернеті (www.hope.ua)
і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

***Як зустрічають
Новий рік у різних
країнах світу***

Жителі **Північної Індії** прикрашають себе квітами рожевих, червоних, фіолетових або білих відтінків. У Південній Індії матері кладуть солодоші, квіти та невеликі подарунки на спеціальну тацю. Вранці нового року діти із заплющеними очима чекають, поки їх підведуть до таці. Тільки тоді вони отримують свої подарунки.

У **Японії** Новий рік святкують 1 січня. У момент початку року японці починають сміятися. Вони вірять, що сміх принесе їм успіх у новому році.

Китайський Новий рік святкується між 17 січня і 19 лютого, у дні молодика. Вуличні процесії – найбільш захоплива частина свята. У цей момент запалюються тисячі ліхтарів, щоб освітити шлях у новий рік.

В **Індонезію** Новий рік приходить у жовтні. Усі люди гарно вдягаються і просять пробачення за неприємності, які вони завдали один одному в минулому році.

Новий рік у **Бірмі** починається 1 квітня, у найспекотніші дні. Цілий тиждень люди від душі поливають один одного водою. Відбувається новорічний фестиваль води – тінджан.

Італійці в новорічну ніч викидають з вікон старі речі: з вікон на бруківку летять горщики для квітів, старі стільці, чоботи... Чим більше речей викинеш, вважають вони, тим більше багатства принесе Новий рік.

У **Франції** на Різдво дарують усе що завгодно, проте все ж дотримуються деяких правил. Наприклад, парфуми дружині може подарувати тільки чоловік, такий подарунок від іншого чоловіка вважається не дуже пристойним.

У **шведських будинках**, де є діти, святкування Нового року починається з того, що татусі виходять виносити сміття, а повертаються в образі Юля Томтена (шведського Діда Мороза). Коли годинник б'є північ, шведи кидають серпантин, дудять в дудки, а Юль Томтен починає вручати подарунки. Традиційний подарунок – саморобні свічки. Це обумовлено тим, що в розпал зими біля Полярного кола темніє рано, а світло символізує дружбу, привітність, веселощі.

У **Шотландії** перед північчю на фермах розводять яскравий вогонь у каміні, і вся родина сідає навколо нього в очікуванні бою годинника. Коли стрілки годинника наближаються до 12, господар будинку встає і мовчки відчиняє двері. Він тримає їх відчиненими доти, доки годинник не проб'є останнього удару. Вважається, що він випускає старий рік і впускає новий.

Для **американців** Новий рік настає тоді, коли величезний годинник на Times Square висвічує 00:00. Цієї миті тисячі людей, які зібралися на площі, починають цілуватися, а автомобілі – щосили сигналити. Потім можна приступати до традиційної страви, приготовленої з темного гороху.

З Новим роком!

Якщо тобі цікаво знати більше про реальність нашого буття, пропонуємо тобі пройти спеціальний курс молодіжних уроків

10 запитань до Бога

1. Чи настане кінець злу, болю та смерті?
2. Чи існує справжнє кохання?
3. Хто придумав секс?
4. Окултизм: це міф чи реальність?
5. Як потрапити на Небо?
6. Коли настане кінець світу?
7. Хто такий Ісус?
8. Як Тобі зателефонувати?
9. Хто створив наш світ?
10. Це Ти написав Біблію?

Формула життя

(рос. мовою)

1. Подружись с собой!
2. Что значит дружба?
3. Подготовка к браку.
4. Выбери здоровье!
5. Мечтай о великом!
6. Спиритизм – кто хозяин невидимого мира?
7. Магический ритм – влияние музыки на личность.
8. Цель жизни – утвердись в своих ценностях!

Заповни відрізний талон і надішли його за адресою: 04071, м. Київ, а/с 36

До речі, ти можеш також замовити уроки, надіславши замовлення на e-mail: fleshka@i.ua (уроки будуть вислані звичайною поштою).

Відрізний талон

Мене звати: _____

Моя адреса: _____

☐ Я хочу пройти курс молодіжних уроків: «Формула життя»

☐ «10 запитань до Бога»

Флешка
Молодіжка християнська газета

прізвище, ім'я _____ мені _____ років

вказуйте, будь ласка, повну адресу з індексом

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Сергій Степанюк
Голова редколегії: Володимир Велечук
Редколегія: Петро Сироткін, Андрій Шевчук

Переклад, коректура: Олена Мехоношина, Ганна Борисовська, Юлія Вальчук
Верстка, дизайн: Марія Бадардінова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Наклад: 10 000 прим.

Адреса: 04071 м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10а
e-mail: fleshka@i.ua

Якщо ти бажаєш пожертвувати кошти на розвиток газети, то можеш це зробити через банк.
Наші реквізити:
Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10а
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку: «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ»
у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

Додаток до газети «Вічний Скарб»
Свідоцтво про державну реєстрацію: Серія KB №8176
від 03.12.2003